

Cap a Frankfurt

Eva Piquer

Viatge al·lucinant



epiquer@avui.cat

M'ho pregunta un amic via mail: "Tots aquests escriptors que no volen anar a Frankfurt, de què es queixen que sigui tan gruixut?". Ho sento, Marc: la resposta no la trobaràs en aquesta pàgina. El bitllet d'anada i tornada a Alemanya, tampoc



1. Sergi Pàmies, el primer dissident de Frankfurt 2007.

FRANCESC MELCION

2. Sebastià Sorribas amb joves lectors d'«El zoo d'en Pitus».

MIQUEL ANGLARILL

3. Quimi Portet, astre intercomarcal.

FRANCESC MELCION

4. Carme Riera es ficarà a la butxaca 'La meitat de l'ànima'.

M. ÀNGELS TORRES

A Frankfurt o a casa Si et planten un altaveu davant, pots aprofitar-lo

En Sergi Pàmies és el primer dissident, i en vindran d'altres. Alguns escriptors catalans en català (ara s'ha d'especificar el detall lingüístic: quina mandra) optaran per quedar-se aquí en lloc d'engruixir la delegació catalana a la Fira de Frankfurt. Declinen la invitació oficial per anar a Alemanya i es neguen a explicar-ne les raons, no fos cas que ens esveréssim.

Els autors tenen tot el dret a rebutjar l'excursió pagada, i tant. La seva feina és escriure i no pas anar pel món en representació de la cultura catalana. Dit això, jo em pregunto si no seria més efectiu que acceptessin la invitació i, un cop davant els micròfons, deixessin anar el discurs que els vingués més de gust. Vull dir que si un escriptor, posem per cas, pensa que el problema de la cultura catalana es diu

Espanya (o al contrari: que els catalans no som res sense els espanyols), té dues opcions: amagar-se a casa i deixar que la gent especuli sobre els motius de la seva decisió, o volar fins a Alemanya i aprofitar l'altaveu al seu abast per exposar que el problema de la cultura catalana es diu Espanya (o al contrari: no m'ho feu repetir).

Avui no toca demanar als autors catalans que facin com Pau Casals a les Nacions Unides. Però, mira, va ser una sort que el mestre no es limités a tocar i callar.

Quimi Portet D'astres intercomarcals i vides guanyades

"És necessària una nova editorial? Són necessaris nous llibres?". Amb aquests interrogants s'enceta el manifest fundacional de Comanegra, un segell que vol detectar "els buits que es produeixen en el mer-

cat" i omplir-los, suposo. Constituint per "llibreters, distribuïdors i lectors", s'ha estrenat amb *Diari d'un astre intercomarcal*, la versió en paper del blog de culte d'en Quimi Portet, i amb dos volums més.

La web de l'editorial anuncia un títol en preparació que promet: *Soldados de cerca, de un tal Salamina. Grandezas y miserias en la galaxia Librería*, d'Eduardo Fernández.

Posats a navegar a cop de ratolí, és impagable una frase de Francesc Pujols reproduïda a la web del Quimi. Diu així: "Pobre noi, una cosa tan trista com la vida i haver-se-la de guanyar".

'labutxaca' Vuit llibres a la butxaca i un iPod de regal

Amb permís del guapo d'El Último de la Fila, últimament el meu cantant de capçalera és en Feliu Ventura. L'escolto sempre que puc a

través de l'iPod: negaré haver-ho admès per por de semblar *pija*, però ja és el tercer que tinc.

Si em dediqué a una altra cosa i m'hagués de comprar els llibres (és el millor d'aquesta feina: me'ls regalen), ara saltaria d'alegria per la promoció amb què arrenca *labutxaca*, la nova col·lecció de butxaca del Grup 62. Els qui comprin vuit títols rebran a canvi un iPod Shuffle d'1 GB, que els permetrà dur fins a 240 cançons a la solapa. Desenganyem-nos: no és una capacitat per parar un tren, però *algo* és *algo*.

Entre els vint primers títols, n'hi ha justament vuit d'autors catalans: *El quadern gris*, de Josep Pla; *Cavalls cap a la fosca*, de Baltasar Porcel; *La meitat de l'ànima*, de Carme Riera; *Viatges i flors*, de Mercè Rodoreda; *Dones*, d'Isabel Clara Simó; *Història de Catalunya (modèstia a part)*, de Toni Soler; *Pa negre*, d'Emili Teixidor; i *Gràcies per la propina*, de Ferran Torrent. Els cito per ordre alfabètic perquè ningú se m'enfadi. No convé ferir susceptibilitats, pendents com estem de la famosa llista d'escriptors amb bitllet cap a Frankfurt.

'El zoo d'en Pitus' L'Any Sorribas, la meua família i altres animals

Final de festa de l'Any Sorribas al Zoo de Barcelona. Centenars de nens s'abraonen damunt l'autor d'*El zoo d'en Pitus*, i l'escriptor es deixa estimar, ves quin remei.

Comento a Sebastià Sorribas que el meu pare i ell van treballar junts a l'empresa Motor Ibèrica. "L'època d'empleat a Motor Ibèrica se m'ha esborrat de la memòria —em diu—. Podria reconèixer algunes cares de companys, però no en recordaria els noms". Fa quatre dècades, en Sorribas va deixar aquella feina avorrida amb la idea, un pèl ingènua, de viure de la literatura. Mon pare hi va entrar d'adolescent i s'hi va estar 40 anys llargs, fins que el van jubilar abans d'hora.

Ara potser quedaria bé una sentència final contra la grisor de les fàbriques i a favor de la vocació literària: que l'escriu un altre.